

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 02.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **7290** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба с вх. № 1417 от 27.07.2020 година, по описа на Административен съд-Монтана, изпратена по подсъдност на Административен съд София-град, подадена от И. С. Н., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], район Студентски, секция 050, [улица], вх. В, ет.9, с адрес за кореспонденция: [населено място], [жк], № 83, вх. 1, срещу Решение № 2153-11-20 от 02.07.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - М., с което е отхвърлена жалбата ѝ срещу Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН] от 04.06.2020 г. на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ – М.. С разпореждането е отказано изплащане на парично обезщетение на И. С. Н. по заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане на основание чл. 50, ал.1 и чл. 51 от Кодекса на социалното осигуряване за остатък от 135 до 410 календарни дни.
В жалбата се твърди, че оспореното решение е постановено в противоречие със закона. Жалбоподателят твърди, че е сключила валиден трудов договор със С. фууд 2017 О. и има необходимия трудов стаж за отпускане на обезщетение за бременност и раждане за остатък от 135 до 410 календарни дни по чл. 50, ал.1 и ал.5 от КСО. Твърди още, че с така постановения отказ за изплащане на обезщетение е лишена от жизненонеобходими нужди за детето ѝ.
В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. З., който

поддържа жалбата и изразява искане съдът да отмени процесното решение като неправилно и незаконосъобразно. Претендира се присъждане на направените разноски по настоящото производство.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ М. в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТП на НОИ – [населено място] е представен документ по образец Приложение № 10 към Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/ от осигурителя С. фууд 2017 О. – [населено място] за подадено заявление-декларация по чл. 50, ал.1 и чл. 51 от КСО за изплащане на парично обезщетение при бременност и раждане за периода 11.11.2019 г. -11.08.2020 г. вкл.

С Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН] от 04.06.2020 г. на ръководител на изплащане на обезщетенията в ТП на НОИ - М., на И. С. Н. е отказано изплащане на парично обезщетение по заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане на основание чл. 50, ал.1 и ал. 5 от Кодекса на социалното осигуряване за остатъка от 135 до 410 календарни дни.

По жалба на И. С. Н., срещу така издаденото разпореждане е постановеното процесното Решение № 2153-11-20 от 02.07.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт– М..

В решението е посочено, че от осигурителя С. фууд 2017 О. са подадени данни по реда на чл. 5, ал.4 от КСО за лицето с осигуряване на основание чл. 4, ал.1, т.1 от КСО от 30.11.2018 г. до месец 05.2020 г.

Издадена е Заповед №ЗР-5-11-00749926 от 02.04.2020 г. на директора на ТП на НОИ – М. за извършването на проверка на С. фууд 2017 О., ЕИК 204799030, в резултат от което е установено, че дружеството е регистрирано на 10.10.2017 г., като предметът му на дейност е „Покупка на стоки с цел продажба в първоначален, преработен или обработен вид, продажба на стоки от собствено производство, търговско представителство и посредничество, комисионни, спедиционни и превозни сделки, производство и търговия със селскостопанска продукцията; хотелиерски, туристически, рекламни, информационни, програмни и импресарски услуги, ресторантьорство. покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба, лизинг, внос и износ на стоки и всички други сделки и услуги, които не са забранени със закон.“ Установено е още, че съдружници са С. П. и Т. П., както и че на 22.03.2018 г. съдружникът и управител С. П. е прехвърлил дружествения си дял на Б. М.. Променен е адресът на седалището на дружеството.

Констатирано е, че по предоставена информация до ТД на НАП – С., офис В. за осигурителя С. фууд 2017 О. – данните по чл.5, ал.4 от КСО се подават по електронен път с КЕП съгласно заявление от упълномощено лице Б. 2013 Е. с титуляр Б. Л.. Издирени са наетите по трудови договори лица при осигурителя – С. Г. и Т. П. и за тях е установено, че не са упълномощени от управителя да подписват документи.

В ТП на НОИ – М. от С. Г. са представени платежни ведомости за определени периоди от 2018, 2019 и 2020 г., трудови договори и заповеди за прекратяване на такива, ГДД по чл. 91 от ЗКПО, баланс и ОПР за 2018 г. и 2019 г., и дневник на приети болнични листове за периода от 02.2018 г.-03.2020 г.

Установено е още, че на платежните ведомости за периода от м. 2018 г. до м. 03.2020 г. са положени подписи на наетите лица за получени трудови възнаграждения в брой, но не са подписани от управител и гл. счетоводител. По данни от ГДД по чл. 92 от ЗКПО, ГФО за 2018 г., 2019 г. осигурителят е упражнявал дейност по смисъла на ТР, отчетени са приходи и разходи по смисъла на Закона за счетоводството, като представляващ дружеството е посочен Б. М. и в трудовите договори, сключени след дата 22.03.2019г.

В оспореното решение е посочено, че за да бъде безспорно установено кое лице има законово право да извършва разпоредителни и представителни действия по организиране на трудово-правните отношения със С. фууд 2017 О. е подаден сигнал до ОД на МВР-М., по който към настоящия момент все още няма завършила проверка.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № № 2153-11-20 от 02.07.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – М., с което е отхвърлена жалба на И. С. Н. срещу Разпореждане № 00-11-999-00-[ЕГН] от 04.06.2020 г. на ръководител на изплащане на обезщетенията в ТП на НОИ – М.. С последното на основание чл. 40, ал. 3 от КСО и чл. 47, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) на жалбоподателя е отказано изплащане на парично обезщетение при бременност и раждане. Обжалваното решение е валидно и допустимо като издадено от компетентен орган, който се е произнесъл по обжалване на разпореждане, издадено от оправомощено длъжностно лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал.1 от КСО право на парично обезщетение за временна неработоспособност имат осигурените лица за общо заболяване и майчинство. В съответствие с легалната дефиниция, установена в § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО изрично определя момента, от който възниква осигуряването - денят, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до прекратяването ѝ. Тоест лицето следва добросъвестно да участва в осигурителното правоотношение и обуславящото го такова, за да придобие право на парично обезщетение.

За да постанови отказ за изплащане на парично обезщетение административният орган е установил, че на платежните ведомости за периода от м. 2018 г. до м. 03.2020 г. са положени подписи на наетите лица за получени трудови възнаграждения в брой, но не са подписани от управител и гл. счетоводител. По данни от ГДД по чл. 92 от ЗКПО, ГФО за 2018 г., 2019 г. осигурителят е упражнявал дейност по смисъла на ТР, отчетени са приходи и разходи по смисъла на Закона за счетоводството, като

представляващ дружеството е посочен Б. М. и в трудовите договори, сключени след дата 22.03.2019 г.

В решението е посочено още, че „За да бъде безспорно установено кое лице има законово право да извършва разпоредителни и представителни действия по организиране на трудово-правните отношения със С. фууд 2017 О. е подаден сигнал до Од на МВР-М., по който към настоящия момент все още няма завършила проверка.“ В случая не са представени каквито и да е доказателства, обосноваващи отказа за изплащане на обезщетението. Наличието на съмнения не може да бъде основание за отказ в случай, че не е подкрепено с доказателства. Само от факта, че е възложена проверка не може се направи заключение, че са установени данни налагащи издаването на разпореждане за отказ за изплащане на обезщетенията, тъй като едва в хода на самата проверка ще бъдат установени релевантни факти и обстоятелства. В този смисъл е и Решение № 5003 от 3.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11628/2018 г. Ако след отпускането на обезщетението се открият доказателства, обуславящи липсата на право на парично обезщетение, то изплатените суми могат да бъдат предмет на разпореждане по чл.114 , ал. 3 КСО, издаването на което е в правомощията на длъжностните лица от състава на ТП на НОИ.

Наведените доводи, че не е налице основание за осигуряване, определящо ползването на осигурителни права по реда на КСО за лицето И. С. Н. не са подкрепени с конкретни обстоятелства и съответните доказателства, които да навеждат на този извод, а в правомощията на органите по ДОО е установяването на всички относими обстоятелства и събирането на доказателства, като в този смисъл е разпоредбата на [чл. 29 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване](#), както и разпоредбата на [чл. 34 от АПК](#), които се явяват нарушени от административния орган, чиито изводи не следва да почиват на предположения.

От така изложеното следва да се направи извод, че към датата на издаване на разпореждането и на процесното решение са били налице само съмнения относно определени обстоятелства, конкретно относно наличието на основание за съществуването на осигурително правоотношение, но не и доказателства, които да обосноват отказ за отпускане и изплащане на обезщетенията.

С оглед изложеното дотук, съдът намира, че актът на директора на ТП на НОИ – М., с което е приета за неоснователна жалбата срещу Разпореждане № 00-11-999-00-[ЕГН] от 04.06.2020г. на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, както и следва да се отмени самото разпореждане, а делото да се изпрати като преписка на административния орган за ново произнасяне по подаденото от И. С. Н. заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане на основание чл. 50, ал.1 от Кодекса на социалното осигуряване за остатъка от 135 до 410 календарни дни със задължителни указания .

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателката се явява основателно и следва да бъде уважено за сумата от 900 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение, за което е представен Договор за правна защита и съдействие № 8995650.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 и чл. 173, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от И. С. Н. Решение № 2153-11-20 от 02.07.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - М., с което е отхвърлена жалбата й срещу Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН] от 04.06.2020 г. на ръководител на изплащане на обезщетенията в ТП на НОИ – М..

ОТМЕНЯ Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН] от 04.06.2020 г. на ръководител на изплащане на обезщетенията в ТП на НОИ – М..

ИЗПРАЩА преписката на директора на ТП на НОИ - М. за произнасяне по подаденото от И. С. Н. заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане на основание чл. 50, ал.1 от Кодекса на социалното осигуряване за остатък от 135 до 410 календарни дни, за периода 11.11.2019 г. – 11.08.2020 г., при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА ТП на НОИ - [населено място] да заплати на И. С. Н., ЕГН: [ЕГН] сумата в размер на 900 лв., разноси във връзка с делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

Съдия: